

LISTY SVATÉ TEREZIE JEŽÍŠKOVY

1 9 2 6

LADISLAV KUNCÍŘ V PRAZE

LISTY SVATÉ TEREZIE JEŽÍŠKOVY

»EX VOTO«

L I S T Y

S V A T Ě

T E R E Z I E J E Ž Í Š K O V Y

» E X V O T O «

1 9 2 5

L A D I S L A V K U N C Í Ř V P R A Z E

Nihil obstat.

FR. PHILIPPUS KONEČNÝ, O. P.,
librorum censor.

Hunno-Brodae, die 22./9. 1923.

Imprimatur.

Pragae, die 26. Septembris 1923.

Fr. VENCESLAUS M. BUBENÍK, O. P.,
Reg. fol. 121. Prio Provincialis.

Nihil obstat.

DR. FRANCISCUS STEJSKAL,
censor.

Imprimatur.

Pragae, die 21. Novembris 1923.

No. 15279.

† ANTONIUS PODLAHA,
Episcopus Paphiensis,
vicarius generalis.

D O P I S Y S E S T Ř E C E L I N Ě

JEŽÍŠ!

*

J. M. J. J.

Drahá Celino!

8. května 1888.

V mnohých chvílích táži se sama sebe, je-li skutečně pravda, že jsem na Karmelu. Často tomu ani nemohu věřit! Co jsem učinila pro dobrého Boha, že mne zahrnuje tolika milostmi?

Jsme již měsíc odloučeny! Leč proč dím „odloučeny?“ Kdyby byl oceán mezi námi, naše duše by zůstaly spojené. Avšak vím! Trpíš, že mne již nemáš a kdybych poslouchala sebe, prosila bych Ježíše, aby mi dal tvůj smutek. Leč, hleď, neposlouchám sebe, neboť bych se bála, že budu sobeckou, chtějíc pro sebe lepší část, to jest, utrpení.

Máš pravdu. Život jest často těžký a hořký. Bývá těžko začít den námahy, hlavně, když se Ježíš skrývá naší lásce. Co dělá tento líbezný Přítel? Nevidí našich úzkostí, břemen, jež nás tíží? Kde jest? Proč nepřijde nás potěšit? Celino, neboj se, vždyť On jest přítomen, zcela na blízku nám! Hledí na nás. Toť on nás žebře o toto hoře, o tyto slzy... potřebuje jich pro duše, pro naší duši. Chce nám dát tak překrásnou odměnu! Ach, ujišťuji tě, že on myslí na to, jak by nám

zkrátil naše hoře. Leč ví, že bolest jest jediným prostředkem, aby nás připravil k tomu, „bychom jej poznávali, jako On sebe poznává, bychom i my staly se bohy!“ Jak veliká jest naše duše! Pozvedněme se nad pomíjející, stůjme opodál světa; výš, výše jest tak čistý vzduch! Ježíš se skrývá, ale ví o všem...

II.

Drahá sestro!

20. října 1888.

Nechť tě neskličuje tvá neschopnost! Když necítíme ráno odvahy ani síly k vykonávání ctností, hle, toť milost, toť chvíle, kdy máme přiložiti sekeru ke kořeni stromu, spoléhající jen na Ježíše. Klesneme-li, jediný úkon lásky vše napraví a Ježíš se zase usmívá. Pomáhá nám, aniž by to dával najevo. Naše ubohá a slabá láska stírá mu slzy, jež mu bezbožní vhánějí do očí. Láska vše zmůže, nejnemožnější zdá se jí snadné a příjemné. Víš, že se Pán neohlíží ani na velikost činů, ani na jejich obtížnost, nýbrž jediné na lásku, s jakou je vykonáváme. Nuže, čeho bychom se báli?

Ráda by ses stala svatou a ptáš se mne, neodvažuješ-li se příliš. Celino, nepravím ti, aby ses

snažila po serafské svatosti duší mimořádně omilostněných, nýbrž, abys byla dokonalou, jako jest tvůj Otec v nebesích. Vidíš tedy, že tvůj sen, že naše sny a tužby nejsou přeludy, protože sám Ježíš nám to *poručil*.

III.

Drahá Celínko !

Leden 1889.

Ježíš ti podává kříž, kříž hodně tížící, a ty se hrozíš, že nemůžeš nésti tohoto kříže, aniž bys neumdlela. Proč? Náš Miláček třikráte klesl na cestě ke Kalvarii, proč bychom nenapodobily svého Ženicha?

Jaká výsada od Ježíše! Jak nás miluje, když nám posílá tak veliké utrpení! Ach, celá věčnost není dosti dlouhá k tomu, abychom za ně dostatečně poděkovali. Zasypává nás svou přízní jako činíval největším světcům. Jaké úmysly lásky má s našemi dušemi? Toť tajemství, jež nám bude odhaleno až v naší otčině, v den, kdy Pán setře veškeré naše slzy.

Zde na této zemi nemáme již co očekávat; rozpuk mládí již minul a tak nám nezbyvá než utrpení. Jak záviděníhodný úděl! Nebeští Serafové jistě žárlí na naše štěstí.

Našla jsem v těchto dnech obdivuhodné slovo :
*„Odevzdanost jest ještě rozdílná od Vůle Boží.
Jest to týž rozdíl jako mezi spojením a sjednocením. Ve spojení jsou ještě dva, v sjednocení jen jeden.“* Ach, ano, buďme jedno s Bohem již zde na zemi a proto buďme více než odevzdání ; s radostí obejměme kříž !

IV.

Milá sestřičko !

28. února 1889.

Ježíš jest *Ženich krve*. Chce pro sebe všechnu krev našeho srdce. Máš pravdu. Jest těžké dáti mu, čeho si žádá. Leč jaká slast, že jest to těžké ! Jaké štěstí, že slabě ponášíme své kříže !

Celino, jsem daleka toho, abych si stěžovala Spasiteli na tento kříž, jež nám posílá, neb nemohu pochopiti nekonečné lásky, která jej vedla k tomu, aby s námi takto jednal. Bůh jistě mnoho miluje našeho tatíčka, když mu posílá tolik utrpení. Jaká rozkoš, býti s ním poníženu ! Ponížení, pokorování jest jedinou cestou, která tvoří světce. To vím dobře. Víím též, že naše zkouška jest zlatou hřivnou, z které máme těžiti. Já, ubohé pískové zrníčko chci se dáti do práce bez síly,

bez odvahy, a právě tato nemohoucnost mi usnadní podniknouti toto dílo, neboť chci pracovati s láskou. To začíná mučednictví... Vstupme spolu, drahá sestro na zápasiště; obětujme Ježíši svá utrpení pro spásu duší.

V.

12. března 1889.

...Celino, musím zapomenouti na zemi; zde dole vše mne unavuje, nenalézám jiné radosti než utrpení... a tato necítěná slast předčí veškeré radosti. Život míjí, věčnost se blíží. Brzo budeme žítí týmž životem Božím. Až budeme napojeny pramenem utrpení, ukojíme svou žízeň u samého zřídla veškerých slastí.

Ano, tvářnost tohoto světa pomíjí a brzo uzříme nové nebe. Zářivější slunce osvítí svým jasem etherická moře a nekonečné obzory... Nebudeme již zajaty ve vyhnanství, vše pomine. Dáme se unášeti nebeským Ženichem po jezerech, nemajících břehů, pověsíme na vrby své harfy, na vrby, jež vroubí řeku babylonskou. Leč, jak libé zvuky uslyšíme v den svého vysvobození! S jakým blahem rozvíříme veškeré struny svých nástrojů!

Dnes slzíme, vzpomínajíce na Sion. Jak bychom zpívaly v cizině zpěvy Sionské?

Naším ohlasem jest píseň utrpení. Ježíš nám podává hodně trpký kalich; neodtrhujme rtů, trpme klidně! Dím-li klid, nemyslím tím radost, aspoň ne citovou. Abychom klidně trpěli stačí opravdu cítiti vše, co chce náš pán.

Nemysleme, že lze naléztí lásky bez utrpení! Taková jest naše přirozenost, která není nadarmo. Leč jaké poklady umožňuje nám získati! Utrpení jest tak vzácné, že Ježíš sestoupil na zem výslovně proto, aby je získal. Chtěli bychom velkolepě, povznešeně trpěti, nikdy bychom nechtěli klesnouti. Jaký přelud! Jak jest důležité, abych co chvíle i klesla! Tak cítím svou slabost a nabývám velkého prospěchu. Můj Bože, vidíš, co mohu, když mne neneseš v náručí. Necháš-li mne samotnou, ach, tu vidíš mne na zemi a to se ti líbí. Dobře, nač se tím znepokojovali?

Chceš-li nésti v klidu zkoušku aní v duchu ne-nařikajíc, poskytněš božskému Mistru líbezný útulek. Budeš ovšem trpěti, protože budeš u brány svého příbytku; leč, neboj se! Čím budeš chudší, tím více tě bude Ježíš milovati. Víím, že raději chce, aby ses v noci zranila o kameny na

cestě, než abys kráčela za jasného dne po cestě poseté kvítím, protože by tě mohly zdržovati v cestě.

VI.

Drahá sestro!

14. července 1889.

Má duše tě neopouští. Ach, ano, tvrdý jest pozemský život! Leč zítra, za hodinku dosáhneme přístavu. Můj Bože, co potom uzříme? Zdaž ne život, jenž nebude míti konce? Pán bude duší naší duše. Nevyzpytatelné tajemství! Lidské oko nevidělo nestvořeného světla, jeho ucho neslyšelo s ničím nesrovnatelných melodií nebeských a jeho srdce nemůže pochopiti, co jest mu uschováno v budoucnosti. A to vše přijde brzo, ano, brzo, budeme-li vášnivě milovati Ježíše. Zdá se mi, že Bůh nepotřebuje let, aby vykonal své dílo lásky v duších. Jediný paprsek jeho srdce může v jediném okamžiku rozevřítí květ duše pro věčnost... Celino, snažme se o spásu duší v těchto krátkých chvílích, jež nám zbývají. Cítím, že náš Ženich prosí nás o duše, hlavně o duše kněží... On chce, abych ti to řekla.

Jen jedno třeba tu konati: milovati Ježíše a zachraňovati duše, aby On byl milován. Žárlivě

využít k němu nejmenších příležitostí, abychom Ho potěšili. Ničeho mu neodpírejme! Tolik potřebuje lásky!

Jsme jeho vyvolenými lilii. Když sídlí uprostřed nás, přebývá mezi námi jako král a činí nás účastny své královské cti. Božská jeho krev svlažuje naše koruny a jeho trny, nás drásající, vybavují vzácné vůně naší lásky.

VII.

Drahá Celino!

22. října 1889.

Posílám ti obraz svatého obličeje. Pokládám tento božský předmět za dokonale vhodný pro opravdovou sestřičku mé duše... Kéž by byla druhou Veronikou! Kéž by stírala všechny slzy a krev Ježíše, své jediné Lásky. Kéž by mu dala duše! Kéž si otevře cestu vojáky, to jest světem, aby se dostala až k němu! Oh, jak bude šťastna má sestřička, až jednou ve slávě pozná cenu tajemného nápoje, jímž napojila svého Nebeského Ženicha, až přijme se rtů, kdysi vyprahlých palčivou žízni, jediné a věčné slovo lásky: „Díky“ — jež věčně nedozní. Brzo, drahá Veroníčko, jistě již zítra bude tě Miláček prosit o novou

oběť, abys znovu ulevila jeho žízni. Leč „pojďme umřít s ním!“

VIII.

Drahá sestřičko! 18. července 1890.

Posílám ti úryvek z Isaiáše, jenž tě potěší. Hleď, tak dávno je tomu, a duše prorokova se již hrouží jako duše naše ve skryté krásy Boží tváře... Století uplynula! Táží se, co jest čas? Čas jest přelud, sen; Bůh nás již vidí ve slávě, již požívá naší věčné blaženosti. Jak blahodárně působí tato myšlenka na mou duši! Tak chápu, proč nás Bůh nechává trpět...

A protože náš Miláček sám, *Sám šlapal v lisu víno*, jež nám podává k pití, neodmítejme nositi šat potřísněný krví, a lisujme pro Ježíše nové víno, jež jej napojí, takže až se rozhlédne, nebude moci říci, že jest sám, neboť mu budeme pomáhati.

Zastřena byla jeho tvář! Ach, i dnes jest ještě zastřena, nikdo nechápe jeho slov. „*Otevř mi, sestro, snoubenko má*“, praví, „*neboť má hlava jest porosená a vlasy jsou mokré noční vláhou.*“ (Cant. V. 2.) Ano, tak dí Ježíš k naší duši, když

jest opuštěn, zapomenut... Myslím, že zapomenutí ho ještě nejvíc bolí.

A náš drahý otec! Srdce mi krvácí; leč, jak bychom si mohly stěžovati, když i na Ježíše hleděli jako na člověka zasaženého a pokořeného Bohem? Zapomeňme na sebe v tomto velkém utrpení a modleme se za kněze; budiž jim věnován náš život! Božský Mistr dává mi stále jasněji najevo, že *to* chce od nás dvou...

IX.

Úterý, 23. září 1890.

O, Celino, jak ti vyjádřiti vše, co se děje v mé duši?... Jaké zranění! Leč, cítím, že bylo způsobeno přátelskou rukou, rukou božsky žárlivou!

Vše již bylo hotovo k mé svatbě.* Leč, nepřipadá ti, že ještě něco scházelo ke slavnosti? Ano, Spasitel složil již hodně klenotů do mého košíčku, leč jistě scházel jeden klenot nesrovnatelně cenný, a tento drahocenný dýmant chtěl mi dnes Ježíš dáti... Tatíček zítra nepřijde! Celino, přiznávám se ti, tekly mi slzy... ba, plynou ještě co to píši, stěží držím péro. Víš, jak jsem toužila

* Jedná se o předvečer obřadu Přijetí závoje.

shledati se zase s drahým otcem. Avšak vím, že jest to vůle dobrého Boha, aby tatínek nebyl při slavnosti. Dopustil jednoduše na nás tuto zkoušku, aby zkusil naši lásku... Ježíš chce, abych byla sirotkem, chce, abych byla sama s ním Samým, aby se úžeji se mnou spojil a chce mi vynahraditi ve Vlasti veškeré slasti, jež mi odřekl zde ve vyhnanství. Těžko lze pochopiti dnešní bolest... Byla nám nejprve podána radost, možná přirozená, my vztáhly ruku a — nyní nemůžeme uchopiti tuto tak vytouženou útěchu! Celino, pochop svou Terezku a — obě přijměme klidně podávaný trn! Zítřejší slavnost bude pro nás slavnost v slzách, leč, tuším, že Ježíš bude tolik potěšen!

X.

Drahá sestro!

14. října 1890.

Chápu celé tvé utrpení, chápu a sdílím tvé rozdrásané nitro. Kéž bych ti mohla udělití ze svého klidu, jež seslal Ježíš do mé duše, jenž jest silnější nežli mé slzy... Dej se potěšit! Vše mine! Náš minulý život uplynul i smrt mine a pak budeme požívatí života, pravého života po miliony věků, věčně!

To očekávájíte, učinme ze svého srdce rozkošnou zahrádku, do níž si přijde dobrý Spasitel odpočinouti... Zasadme tam jen lilie a pak zpívejme se sv. Janem z Kříže :

Sklonil jsem k Miláčkovi líc
a zůstal tak, na sebe zapomněl,
Vše pro mne zmizelo, já sám se opustil
a pustil všechny starosti
ztrativ je mezi lilijemi.

XI.

Drahá sestřičko!

26. dubna 1891.

Před třemi roky usmívalo se na nás štěstí, naše duše nebyly ještě zkušeny. Leč, Ježíš se na nás zadíval a jeho pohled změnil se pro nás v oceán slz, ale též v oceán milostí a lásky. Dobrý Bůh vzal nám toho, jehož jsme milovali tak něžně! Zdaž to nebylo proto, abychom mohli opravdu říci: Otče náš, jenž jsi na nebesích? Jak potěšující to slovo! Jaké obzory otevírá našim očím!

Drahá Celino, tys mi dávala tolik otázek, když jsi byla malá. Nyní se ptám, proč jsi se netázala na toto: Proč mne Pán Bůh nestvořil andělem?

Hned ti odpovím: — Pán chtěl míti i na zemi svůj dvůr jako jej má na nebi. Chce míti anděly mučedníky, anděly apoštoly; nestvořil-li tě andělem na nebi, učinil tak proto, že tě chce míti andělem na zemi, abys mohla trpěti z lásky k němu.

Celino, drahá sestro! Brzy se rozprchnou stíny. Po zimním jíní a ledu zazáří paprsky věčného slunce... Brzo již budeme v rodné zemi. Brzo se nám vrátí radosti našeho dětství, nedělní večery a důvěrná sdílení našich srdcí, vrátí se pro vždy.

XII.

Drahá sestřičko!

15. srpna 1892.

Abych ti mohla dnes psáti, musím uloupiti Pánu několik okamžiků. Nebude jich po mně chtítí, neboť o Něm budeme spolu mluvit!

Celino, nesmírné pustiny, čarovné obzory, jež se ti otvírají v krásné krajině ve které dlíš, jistě mocně povznášejí tvou duši. Já toho všeho nevidím a proto se spokojuji říci se sv. Janem od Kříže v jeho Duchovní písni:

Mám hory ve svém Miláčkovi
údolí opuštěná a lesy zarostlá...

Myslila jsem právě na to, co bych mohla podniknouti pro spásu duší a toto prosté slovo evangelia mne osvítilo: Ježíš poukázav učedníkům na pole zralého obilí, řekl jim:

„Pozdvihněte oči a podívejte se na krajiny, jak jsou bílé pro žeň...“ a jinde pravil: *„Žeň jest sice hojná, leč málo jest dělníků. Proto prostě Pána žně, aby poslal na ni dělníky...“* (Mat. IX. 37.)

Jaké tajemství! Zdaž není Ježíš všemohoucí? Zdaž on nestvořil tvorů? Proč se pokořuje slovy: Proste Pána žně, aby na ni poslal dělníky...? Ach, to proto, že nás tak nevystižitelně, tak něžně miluje, že nechce nic vykonati, aby si nás k tomu nepřibral. Stvořitel vesmíru očekává prosbu ubohé dušičky, aby spasil množství jiných, které jsou jako ona vykoupeny za cenu jeho Krve. Není naším povoláním, abychom šli žíti na pole Hospodárovo; Ježíš nepraví nám: Skloňte oči, a žňte na poli...; naše poslání jest ještě vyšší. Viz slova božského Mistra: pozdvihněte oči a vizte... vizte, kolikprázdných míst jest v nebi. Vy je máte vyplniti. Vy jste mými Mojžíši, kteří se modlí na hoře. Proste mne o dělníky a já je pošlu, očekávám jen jediné modlitby, jediného vzdechu vašeho srdce!

Zdaž není apoštolát modlitby takorčka vznešenějším než apoštolát slova? My máme opatřovati pracovníky evangelia, kteří spasí tisíce duší, jichž se staneme matkami. Čeho bychom záviděly kněžím Páně?

XIII.

Předrahá sestro!

Naše dětská něžná láska změnila se v úzké spojení myšlenek a citů. Ježíš nás obě přitáhl k sobě, či nepatříš již jemu? Složil svět pod naše nohy. Vystoupily jsme jako Zacheus na stromy, abychom Ho *viděli*. Tajemný strom, jenž nás povznáší nade vše a o němž může mě říci: Vše jest mé a vše jest pro mne; má jest země, mé je nebe. Bůh jest můj a má jest Matka Boží!

Co se týče sv. Panny, musím ti sdělit něco ze svých prostých nápadů. Často já pravím s překvapením: „Víš, drahá Matičko, že jsem šťastnější než ty? Tys mou Máti, leč, ty nemáš sv. Panny a nemůžeš ji milovati... Jest sice pravda, že jsi Matka Ježíšova, leč, tys mi dala Ježíše a On, na kříži dal nám Tebe za Matku. Tak jsme

bohatší než ty. Ty sis kdysi přála ve své pokoře býti služebnicí matky Boží, a já, ubohý, nepatrný tvor, nejsem tvou služebnicí, nýbrž tvým dítětem! Tys Matka Ježíšova i matka má!

Celino, jak podivuhodná jest naše velikost s Ježíši! Kolik tajemství nám Ježíš odhalil, když způsobil, že jsme vystoupily na symbolický strom, o němž jsem právě mluvila! Čemu nás bude učit? Zdaž nás nenaučil všemu? Slyšme!

• *Pospěšte dolů, musím dnes zůstat u vás!* • Jak to? Ježíš nám káže sestoupiti! Kam máme jíti? Kdysi se tázali Židé Ježíše: „Mistře, kde bydlíš? Odpověděl jim: • *Lišky mají douřata a ptáci hnízda, avšak já nemám ani kam bych sklonil hlavy.* • Nuže, až tam máme sestoupiti, abychom mohli sloužiti za příbytek Ježíši: Máme býti tak chudi, abychom ani neměli kam skloniti hlavu.

Tohoto osvětlení se mi dostalo při mých duchovních cvičeních. Spasitel žádá si, abychom Ho přijali do srdce. Jsou sice vyklizená od tvorů, leč, mé srdce není vyklizeno ode mne, proto mi poručil, abych sestoupila. Ó, chci sestoupiti hodně nízko, aby mohl Ježíš složit u mne svou božskou hlavu a aby se tam cítil milován a pochopen.

XIV.

Celinko !

25. dubna 1893.

Sdělím ti, jak Ježíš touží po tvé duši. Vzpomeň si, že neřekl: Jsem zahradní květ, pěstěná růže, nýbrž: *Jsem polní květ, lilije údolí*. Nuže, musíš zůstatí vždy krůpějí skrytou v božské korunce této krásné lilije údolí.

Co jest prostší a čistší než krůpěj rosy? Ji nevytvořily mraky, nýbrž hvězdami poseté nebe. Rosa padá jen v noci. Když sálá slunce horkými paprsky, brzo se změní v lehké páry čarovné perly, jiskřící na okrajích stébel a travín. Hle, toť obrázek mé Celinky... Celina jest krůpěj rosy, jež se snesla s krásného nebe, své vlasti. Za noci tohoto života má se skrývatí v rudém kalíšku polního Květu, žádný pohled jí nesmí odhaliti. Nezabývej se Šťastná krůpějí rosy, kterou zná toliko Bůh, nezabývej se pozorováním bouřlivého toku tohoto světa, nedychti ani po tichém šumotu, jenž se vlní lučinami. Zajisté sladký jest tento šepot, leč, tvorové jej mohou slyšeti a pak by ho nemohl již uzavříti kalíšek polního Květu. Musíme býti tak malými, chceme-li se přiblížiti k Ježíši! Ach, jak jest málo duší, které dychtí po tom,

aby byly malé a neznámé! Mnohé z nich praví: „Zdaž nejsou řeka a vánek užitečnější než kapka rosy? Co pak dělá taková kapka? Pokládáme ji vlastně za nic, nanejvýš že má na okamžik osvěžiti útlou korunku polního kvítka?“

Ach, vy jistě neznáte opravdového *Květu polního*! Kdybyste jej znali, lépe byste pochopili výčitku Ježíšovu Martě. Náš miláček nepotřebuje našich velkolepých činů ani našich krásných myšlenek. Kdyby chtěl vznešených pojmů, zdaž nemá svých andělů, jichž vědění nekonečně převyšuje vědění největších veleduchů tohoto světa? Nehledá u nás ani duchaplnosti ani nadání. Stal se jen proto *Květem polním*, aby nám ukázal, jak miluje prostotu.

Lilie údolí vyžadují jen jediné kapky rosy, jež kane jen v noci a tak zůstane ukryta lidským zrakům. Leč, až počnou plésati stíny, až se *Květ polní* stane Sluncem spravedlnosti, vystoupí drobná družka jeho vyhnanství až k němu jako obláček lásky, zastaví se na některém jeho paprsku, a bude věčně bleskotati před celým nebeským dvorem, jako vzácná perla, jako ostré zrcadlo božského Slunce.

XV.

Drahá Celino!

2. srpna 1893.

Tvůj dopis naplňuje mne radostí, neb kráčíš po královské cestě. Nevěsta z Velepísně nemohla najít miláčka na místě jeho odpočinku. Vstala, aby ho hledala ve městě, leč hledala ho nadarmo; našla ho jen za hradbami. Ježíš nechce, abychom Ho nacházeli v klidu jeho vzácné přítomnosti, skrývá se, zahaluje se temnotami... Ohledně lidu jednal Ježíš jinak. Čteme totiž v Evangelii, že dav byl nadšen, když Ježíš mluvil.

Ježíš okouzloval slabé duše svými božskými slovy, snažil se, aby zesílily pro dny pokušení a zkoušky. Leč, jak nepatrný byl počet z jeho věrných, když *m/če/* před svými soudci! O, jakou melodií jest pro mne toto mlčení božského Mistra!

Chce, abychom mu prokázali službu lásky jako chudšasovi, jakoby se nám takořka vydával na milost a nemilost. Nechce nic brát, než co mu dobrovolně dáme, a nejnepatrnější dárek má u něho velikou cenu. Vztahuje k nám ruku, aby přijal trochu té lásky, aby v jasný den soudu mohl nám říci tato nevystižitelná slova: „Pojďte! požehnání mého Otce! Neboť jsem lačněl a vy

jste mi dali jísti, žízníl jsem a vy jste mi dali pítí, neměl jsem příbytku a vy jste mi poskytli útulku, byl jsem nemocen a vy jste mi pomáhali."

Má drahá Celino, radujme se ze svého údělu! Dejme, dejme svému Miláčkovi! Buďme marnotratny k němu, leč nezapomínejme, že jest Pokladem skrytým. Jen málo duší dovede odhaliti. Kdo chce najíti ukrytou věc, musí se sám ukrýti; kéž jest neznámým tajemstvím náš život! Spisovatel Následování Krista dí: *Chceš-li znáti něco užitečného a i něčemu prospěšnému se přiučiti, zamiluj si aby o tobě nikdo nevěděl a abys nebyl za nic pokládán.* (N. Kr. II. 3.) *Nejpotřebnější ze všeho je, aby člověk všechno opustil, potom i sebe... Necht' onen hledá toto a ten ono, ať se ten blýská tím, jiný oním... ty se raduj z pohrdání sebou.*

XVI.

Sděluješ mi, drahá Celino, že máš prospěch z mých listů. Těší mne to, ale ušljuji tě, že se neoddávám preludům. *Nestaví-li Hospodin domu, marně se loptí, kdož jej stavějí.* Veškeré krásné rozmluvy nebyly by s to probuditi jednoho úkonu lásky bez milosti, jež hýbe srdcem. Pohleď na

rozkošně růžovou a tak sladkou broskvi, že by žádný cukrář nedovedl podati takové lahůdky! Řekni mi, Celino, dal dobrý bůh broskvi tuto roztomilou barvu a nádherný sametový obal pro ni samu? Pro ni vyplýtlval tolik cukru? Jistě nikoliv! Toť pro nás. Broskvi patří jen jádro, jež tvoří její podstatu. Jiného není pro ni. Tak se líbí Ježíši zahrnovati svými dary některé tvory, aby jimi přivábil k sobě jiné duše; leč uvnitř je poníží svém milosrdenstvím, a pudí je sladce k poznání vlastní nicoty a své všemohoucnosti. Tyto city tvoří v nich jakési jádro milosti, jež jednou rychle rozloupne v blažený den, v němž tyto duše, oděné nesmrtelnou a nepomíjející krásou, budou v bezpečí postaveny na nebeský Stůl.

Drahá sestřičko, ozvěno mé duše, tvá Terezie nedlí právě na výšinách. Leč, hledě, když žiji v této své vyprahlosti, jsouc neschopna modliti se a vykonávati ctnostné skutky, vyhledávám drobných příležitostí, malých nicotek, abych způsobila radost svému Ježíši, na př. úsměv, laskavé slovo, když se mi chce mlčeti a tak projevíti nevoli. A když nemám ani těchto příležitostí, chci mu aspoň často opakovati, že jej miluji. To není těžké a tak udržuji oheň ve svém srdci. Leč i kdyby

se mi zdálo, že již pohasl tento žár lásky, ještě bych vhodila na popel několik drobných stébel a jsem jista, že by oheň znovu zaplápolal.

Jest pravda, že nejsem vždy věrná, ale to mne nezastrašuje. Vrhnu se v náruč Páně a on mne naučí najít ve všem nějaký užitek, ve zlém i dobrém, které nachází ve mně. (Sv. Jan od Kříže.) On mne učí hrát u stolu Lásky, či spíše, on hraje místo mne, aniž by mi řekl, jak si při tom počíná. To jest jeho věc a nikoliv moje. Mně se týká jen, abych se úplně odevzdala, ničeho si neponechavši, ani radost z výhry. Mimo to nejsem marnotratným dítkem, proto není třeba, aby mi Ježíš chystal slavnostní hostiny, protože jsem stále u něho.

Četla jsem ve sv. Evangeliu, že božský Pastýř zanechává na poušti veškeré věrné ovce, aby pospíchal za ovci ztracenou. Kéž by se i mně dostalo této důvěry! Pán jest si jimi jist. Neb jak by mohly uprchnouti? Vždyť je poutá láska. Tak i nám odnímá milovaný Pastýř našich duší svou přítomnost, postřehnutelnou smysly, aby dal hříšníkům své útěchy. A vede-li nás na Tábor, bývá to jen na okamžik... údolí jsou skoro vždy pastvinami a zde si též „vybírám v poledne místo k odpočinku“.

XVII.

Milá sestro!

20. října 1893.

V posvátné Velepísni nacházím toto místo, jež se úplně hodí pro tebe: *Co vidíš na nevěstě, ne-li sbor hudební v táboře vojenském?* Utrpením stává se tvůj život bojištěm, proto jest též třeba hudebního kroužku. Ach, ty budeš roztomilou pro Ježíše! Leč, byl by dokonalým koncert, kdyby nikdo nezpíval? Zdaž nemá Celina zpívat, když Ježíš hraje? Bude-li hrát Ježíš smutný kus, Celina bude zpívat písně vyhnanců, když bude kus veselý, Celina zanotí několik refrénů z vyšších krajů...

Vše, co se bude dít příjemného neb zarmucujícího, veškeré události světa budou jen vzdáleným šumem, jenž není s to rozvlnit Ježíšovu lyru, on si jen vyhradí právo dotýkat se jemně strun.

Nemohu myslit bez unešení na milou svatou Cecilii. Jaký vzor! Zdá se mi, že se musila chvěti a plakati uprostřed pohanského světa, v hlubinách nebezpečí, ve chvíli, kdy byla zasnoubena smrtelníku, jenž dýchal jen světskou láskou. Leč *„zatím co jásavé nástroje oslavovaly jejich svat-*

bu, Cecilie zpívala ve svém srdci." (Hodinky v den sv. Cecilie.) Jaký rozdíl! Cecilie jistě slyšela jiné melodie, než melodie pozemské. I jí zpíval božský ženich a andělé opětovali sborem refrén oné požehnané noci: „Sláva Bohu na výsosti a na zemi pokoj lidem dobré vůle!"

Sláva Boží! Ach, Cecilie to pochopila, jen po tom dychtila veškerá její přání, vytušila, že Ježíš žíznil po duších. Proto bylo jedinou její touhou brzo k němu přivést mladého Římana, jenž myslil jen na světskou slávu. Tato moudrá panna učinila z něho mučedníka a mnozí půjdou jeho šlépějemi. Cecilie se nebojí: andělé zpívající slibovali pokoj. Věděla, že Kníže míru musí ji chránit, střežit jejího panenství a dáti jí odměnu. „Ach, jak jest krásné pokolení panenských duší!"

Drahá sestro, ani mnoho nepřemýšlím co ti říci, dávám se nésti srdcem. Píšeš mi, že cítíš svou slabost. Toť milost. Spasitel vtiskuje do tvé duše tyto pocity nedůvěry k sobě. Avšak, neboj se! Zůstaneš-li věrna ve své snaze působiti mu radost v drobných příležitostech, bude se cítiti vázán pomocí ti ve velkých.

Dlouho pracovali apoštolové bez něho, po celou noc, a neulovili ani rybičky. Jejich práce se

mu líbila, leč, chtěl ukázati, že jen on nám může něco dáti. Chtěl jen jediný úkon pokory „Dítky, nemáte něco k jídlu? a dobrý sv. Petr uznává svou nemohoucnost. Pane, lovili jsme celou noc a nic nepolapili.“ To stačí! To se dotklo srdce Ježíšova, Ježíš jest dojat... Kdyby snad byl apoštol ulovil několik rybiček, nebyl by učinil Ježíš zázraku. Leč, apoštol nic neměl, proto brzo naplnila moc a dobrota Boží jeho síť velikými rybami.

Takový jest Pán. Dává. Vždyť je Bohem! Leč, chce pokorné srdce.

XVIII.

Milá sestřičko!

7. července 1893.

Nevím, zda jest tvá duše dosud v témž stavu, jež jsi mi odhalila v posledním dopise. Předpokládám, že tomu tak, a odpovídám naň úryvkem z Velepísně, jež dokonale vystihuje stav duše pohřížené ve vyprahlosti, stav duše, které nic nemůže oblažiti ani potěšiti.

Sestoupila jsem do zahrady ořechové, abych spatřila jablka údolí, abych shlédla, kvete-li vinnice a pučí-li jabloně granátové. Nevěděla jsem,

kde jsem; duše má se zkormoutila pro vozy Aminadabovy. (Velep. VI., 10., 11.)

Hle, toť obraz našich duší. Často sestupujeme do úrodných nížin, kde se ráda sytí naše srdce a širé pole Písma sv., jež se tolikráte otevřelo, aby vydalo v náš prospěch své přebohaté poklady, i toto pole zdá se nám vyschlou pouští, pouští bez vody. Nevíme již ani, kde jsme. Místo pokoje, světla — neklid a temno jsou naším údělem.

Leč, jako ona nevěsta, známe příčinu této zkoušky. „Naši duši zneklidňují vozy Aminadabovy“. Nejsme ještě ve vlasti, a zkouška má nás očistiti jak oheň zlato. Ach, často se máme za opuštěné. Jsou v nás, či mimo nás ony *vozy* — to jest planý hluk a hřmot? Nevíme. Leč, Ježíš ví. Jest svědkem našeho hoře a nocí proniká pojednou jeho hlas: „*Navrať se, navrať, Sunamitko, navrať se, abychom pohleděli na tebe!*“

Jaká výzva! My jsme se již ani neodvažovali popatřiti na sebe, hrozili jsme se svého stavu, a Ježíš nás volá, aby se na nás díval se zálibou... Chce nás viděti, přichází a s ním přicházejí i druhé dvě osoby Nejsv. Trojice, aby se ubytovaly v naší duši.

Kdysi to slíbil náš Pán, když pravil s nevýslov-

nou něhou: *Miluje-li mne kdo, řeč mou zachovávatí bude. A Otec můj bude ho milovati a k němu přijdeme a ubytujeme se u něho.* Jedinou podmínkou našeho štěstí jest zachovati slovo Ježíšovo, toť též důkazem naší lásky k němu. A zdá se mi, že On sám jest *tímto slovem*, protože sluje nestvořeným Slovem Otcovým.

V témž evangeliu sv. Jana pronáší Ježíš vznešenou modlitbu: „*Posvět jich skrze své slovo; tvé slovo jest pravda.*“ A na jiném místě učí nás Ježíš, že jest *cesta, pravda a život*. Víme tudíž, co máme zachovávatí a nemůžeme říci jako Pilát: „Co pak jest pravda?“ My máme pravdu, protože Miláček bydlí v našich srdcích. Tento Miláček jest nám často *myrhovou kyticíčkou*. Sdílíme s ním bolestný kalich. Leč, jak nám bude líbezno slyšeti kdysi milé slovo: „Vy jste setrvali se mnou ve všech zkouškách mých, proto já vám též chystám své království, jako mně přichystal Otec“.

XIX.

19. srpna 1894.

Snad naposled беру do ruky pero, drahá má sestřičko, abych mluvila s tebou. Dobrý Bůh vy-

slyšel mé nejdražší přání. Hleď, budeme trpěti spolu . . . a pak Ježíš vezme jednu z nás a ostatní zůstanou nakrátko ještě ve vyhnanství. Dej dobrý pozor na to, co ti řeknu: Nikdy, nikdy nás nerozloučí dobrý Bůh. Umru-li dříve než ty, nemysli, že se vzdám od tvé duše; nikdy nebudeme více spojeni. Hlavně nic si nedělej z mého proroctví. Toť dětinský nápad! Nejsem nemocná; mám zdraví železné. Leč, Pán může rozbít železo jako hlinu.

Náš tatíček dává nám cítiti svou přítomnost způsobem, jenž mne hluboce dojí. Jakou mám radost, že po své smrti, před 5 dlouhými lety jest jako dříve, ba, ještě pečlivějším. Ach, jak ti nahradí péči, kterou jsi ho zahrnovala. Tys byla jeho andělem a on bude tvým. Hle, uplynul měsíc, co vešel do nebe, a již jeho mocnou přimluvou veškeré tvé podnikání krásně se daří. Však jest mu též velmi lehké spořádati naše záležitosti a mimo to míval vždy méně starostí s Celinou než se svou princeznicí.

Již dlouho mne žádáš o novinky z noviciátu, hlavně ohledně mého „úřadu“. Vyhovím ti.

Jsem *honicím psíčkem*. Tento úřad působí mi mnoho starostí pro své požadavky. Jen posuď! Po celý den, od rána do večera musím honiti di-

vokou zvěř. Lovci — velebná matka převorka a novicmistryně — jsou příliš velcí, aby se protlačili houštím, zatím co malý psík se všude dostane, maje k tomu ještě jemný čich. Také střežím své králíčky. Nechci jim ublížiti. Jenom je hladím říkajíc jim, že jejich kožíšek není uhlazený, jindy, že jejich pohled se podobá pohledu králíků divokých... konečně se snažím aby byli takoví, jaké si je přeje mítí Lovec; maličkými, hodně prostými králíčky, kteří si hledí pouze lupení, které mají schroupati.

Žertuji, avšak uvnitř myslím zcela upřímně, že jeden z těchto králíčků — ty jej znáš — má stokrát větší cenu než malý psík, neboť mu hrozilo mnoho nebezpečí. Přiznávám se ti, že na jeho místě bych se již dávno ztratila v hustém lese světa.

XX.

Jsem šťastna, má Celinko, že necítíš smyslové přitažlivosti pro vstup na Karmel. Toť něžná pozornost od Ježíše, jenž chce přijmouti od tebe dar. Ví, že jest sladší dávatí než přijímatí. Jaké blaho, trpěti pro toho, kdo nás miluje až k šílen-

ství a platití za pošetilce v očích světa! Každý soudí podle sebe a protože jest svět pošetilý, přirozeně i nás tak nazývá.

Leč, ať nás to nemrzí! Nejsme první! Herodes jediný zločin našel na Pánu, že jest... blázen. A správně řečeno, byl jím. Ano, bylo to šílenství přijít hledat ubohých, malých lidských srdcí, aby z nich učinil svůj trůn. On, Král slávy, jenž nad Cheruby trůní. Zdaž nebyl dokonale šťasten ve společnosti svého Otce a Ducha lásky? Proč přišel na zem hledat hříšníků, aby z nich učinil své přátele, důvěrníky? My nemůžeme nikdy vykonati pro svého Snoubence, oněch šílenství, jež on pro nás podnikl. Naše úkony jsou příliš rozumné v přirovnání k jeho. Svět nechť nás neznepokojuje! Opakuji: on jest pošetilý, protože neví, co Ježíš vykonal a vytrpěl, aby jej vysvobodil od zavržení.

Nejsme ani lenoši, ani marnotratníci. Božský Mistr nás sám hájí. Poslyš: Stoloval s Lazarem a učedníky. Marta posluhovala. Marie nemyslíla na jídlo, nýbrž na to, aby učinila radost svému Miláčkovi, proto rozlila nad jeho hlavou vzácné voňavky, a když rozbila křehkou nádobu, celý dům zavoněl touto mastí...

Apoštolé hubují na Magdalenu. I nám se totéž stává. I nejhrořlivější křesťané se domnívají, že přeháníme, že bychom měli Ježíši sloužiti s Martou, místo abychom zasvětili nádoby svého života i s jejich vůněmi. Leč, co na tom, že ony nádoby jsou rozbity, když Spasitel jest potěšen a když proti jeho vůli jest světu protivná vůně, kterou vydechují. Ach, tyto vůně jsou velmi nutné světu pro onu atmosféru nezdravou, kterou on vydechuje.

Na brzkou shledanou, milá sestro! Hleď, člun jest již blízko přístavu, vítr lásky jej pohání, vítr rychlejší než světlo. S Bohem! V několika dnech budeme spojeny na Karmelu a potom — tam nahore! Což neřekl Ježíš při svém Umučení: „Ostatně, *brzo* uzříte Syna člověka sedícího na pravici Boží a přicházejícího v oblacích nebeských?“

Tam přijdeme!!!

Tvá Terezie.

DOPISY CTIHODNÉ MATCE ANEŽCE JEŽÍŠOVĚ

ÚRYVKY.

*Několik měsíců před Tereziným vstupem do
kláštera.*

Drahá matičko!

1887.

Máš pravdu, když díš, že do každého kalichu musí aspoň ukápnouti krapet hořkosti, leč já myslím, že veškeré zkoušky pomáhají k tomu, abychom se odtrhli od země. Zvedají naše oči výše, nad tento svět. Zde dole nic nás neuspokojuje. Nemáme ani drobet pokoje, leč jsme-li hotovi konati vůli dobrého Boha.

Má lodička se pracně prodírá k přístavu. Již dlouho jej vidím a stále jsem od něho vzdálena. Avšak Ježíš řídí tuto lodičku a jsem jista, že v den, který On vyvolí, přistane šťastně na požehnaných březích Karmelu. Ach, Pavlíno, až mi udělí Ježíš tuto milost, chci se jemu všecka odvdati, chci věčně pro něho trpět, a žít jen pro něho. O, nikoliv, nebojím se jeho ran, neboť i v nejtrpčích mukách možno cítiti, že to bije jeho něžná ruka.

A když pomyslím, že pro jedno utrpení s radostí snášené budeme navždy zvláště milovati Boha! Ach, kdybych mohla míti v hodině smrti jedinou duši, kterou bych mohla obětovati Ježíši, jak bych byla šťastna! Bylo by o jednu duši méně v pekle, o jednu duši více bylo by v nebi ke chvále dobrého Boha po celou věčnost!

II.

V době duchovních cvičení před obláčkou.

Leden 1889.

V mých vztazích k Ježíši není nic nežli vypráhlost, spánek! Když chce můj Miláček spát, nebudu ho rušiti. Jsem velmi šťastná, že se mnou nejedná, jako s cizinkou, že se mnou nedělá okolků. Bodá svůj „míček“ jehlou a velmi bolí ta bodání. Leč, když sladký Přítel sám bodá svůj míč, bolest jest jen slastí. Vždyť ruka jeho jest tak něžná! Jak se liší od ruky tvorů!

Při tom všem jsem přece šťastna, ano, tak šťastna, že trpím! Když Ježíš nebodá přímo svého míčku, vede ruku, která jej zraňuje. Ach, kdybyste věděla, Máti, v jakém až stupni chci býti

lhostejna k pozemským věcem! Co je mi po všech stvořených krásách! Byla bych velmi nešťastna, kdybych je měla. Jak mi připadá veliké mé srdce, když na ně hledím ve vztahu k pozemským dobrům, jelikož vše dohromady nemohlo by ho uspokojiti; avšak jak se mi zdá malé ve vztahu k Ježíši!

Jak jest dobrý ke mně Ten, jenž bude brzo mým Snoubencem! Jak jest božsky láskyplný, když mi nedopouští, abych se dala spoutati něčím pozemským. Ví dobře, že kdyby poslal jen stín štěstí, že bych se k němu přimkla veškerou energií, veškerou silou svého srdce. Tak mi odnímá i onen stín... Chce raději, abych žila v temnu, než aby mi dal nepravé světlo, jež by nebylo od něho. Nechci, aby měli tvorové atom, prášek mé lásky. Chci ji celou dáti Ježíši, protože mi dal pochopiti, že jen on jest dokonalým štěstím. Vše bude pro něho, vše! A i když nebudu nic míti, co bych mu dala, jako dnes večer, dám mu ono *nic*...

III.

1889.

... Ano, toužím po těchto ranách do srdce, po těchto píchnutích jehlou, jež působí tolik bolestí!..

Dávám přednost oběti před vytrženími. V tom jest mé štěstí, v ničem jiném ho nenalézám. Drobný, růžový kříček nebojí se zničení, neboť jest zasazen na březích lásky. A i když prší, jen jej posiluje tento blahodárny příval a působí, že dychtí, aby znovu přišla bouře a zase ohnula jeho korunu. Má slabost jest mou silou. Nemohu se zlomit, protože nechť mne cokoliv potká, ve všem vidím dobrou ruku Ježíšovu.

Žádné utrpení není přílišné, lze-li jím získati palmu vítěznou.

IV.

V duchovních cvičeních před sliby.

Drahá Matičko!

Září 1890.

Jest třeba, aby Vám sdělila Vaše malá poustevnice plán své cesty.

Než jsem vyšla, ptal se mne Snoubenec, kam bych si přála cestovati, kterou cestou bych chtěla jíti. Odpověděla jsem mu, že mám jen jedno přání, aby mne dovedl na vrchol hory Lásky.

Hned se mi ukázaly před zrakem různé cesty. Tolik z nich bylo dokonalými cestami, že jsem

poznala svou neschopnost vyvoliti si sama některou podle libosti. Řekla jsem proto svému božskému Průvodci: Víš, kam toužím se dostatí, víš pro koho chci sléztí hory, znáš toho, jejž miluji a jehož chci jedině uspokojiti! Jen pro něho podnikám tuto cestu, veď mne tudíž stezkami, které sám vyvolíš. Vidouc, že On jest spokojen, i já budu naplněna štěstím.

A Pán mne běře za ruku a káže mi sestoupiti do hloubi, kde není ani horko ani chlad, kde slunce nesvítí, kam nemají přístupu slunce ani vítr, do hloubi, kde vidím jen zpola zastřený jas, jas, jejž rozlévají kol sebe sklopené oči Ježíšova obličejje. Snoubenec mi nic neříká a já neříkám nic jemu, než to, že jej miluji více než sebe. V hlubinách srdce cítím, že jest tomu tak, protože patřím více jemu než sobě.

Nepozoruji, že bychom se blížili k cíli naší cesty, protože se dokonává pod zemí. A přece se mi zdá, ani nevím jak, že se blížíme k vrcholku hory.

Děkuji Ježíši za to, že vede mou cestu temnotami; jsem v nich v hlubokém míru. Ráda souhlasím, abych byla po celý můj řeholní život v tomto temném podzemí, kam mne Ježíš zavedl, jen po

tom dychtím, aby mé temnoty získaly světlo hříšníkům.

Jsem šťastna, ano velmi šťastna, že nemám útěchy. Styděla bych se, kdyby se má láska podobala lásce pozemských snoubenců, kteří si stále navzájem hledí na ruce, nepřinášejí-li jim daru. Anebo aspoň na oči, aby v nich zachytili úsměv lásky, jenž je uchvacuje.

Terezie, malá snoubenka Ježíšova miluje Ježíše pro Ježíše. Chce se dívatí na tvář svého Miláčka, jen aby v nich postřehla slzy, které ji unášejí svou skrytou krásou. Chce osušiti tyto slzy, sbíratí je jako neocenitelné démanty, aby jimi ozdobila svůj svatební úbor.

Ježíš! Chtěla bych Ho tolik milovati! Tak milovati jak dosud nikdy nebyl milován!

Chci rozhodně získati palmu Anežčinu, ne-li krví, aspoň Láskou...

V.

1891.

Láska může nahraditi dlouhý život. Ježíš nehlídí na čas, protože jest věčný. Hledí jen na lásku. Ach, Matičko má, prostě ho, aby mi jí hodně dal! Netoužím po lásce citové. Stačí mi,

když vím, že ji Ježíš cítí. Jak jest to sladké: milovati a v jiných lásku budití! Řekněte mu, aby si mne vzal v den mých slibů, kdybych ho ještě měla urazití, neboť bych ráda přinesla do nebe bělostnou řízu svého druhého křtu bez jakékoliv skvrny. Zajisté, Ježíš mi může udělití milost, abych jej nikdy neurazila, neb aspoň abych se dopustila jen chyb, které ho neurážejí, které ho nezarmucují, ale jen mi slouží k tomu, by mne pokořily a posilnily mou lásku.

Kromě Ježíše nemožno hledatí opory. Jen On sám jest nezměnitelný. Jak jest blahá myšlenka, že se nemůže měnití.

VI.

Drahá matičko!

1891

Jak mne potěšil Váš lístek! Toto místo osvítilo mou duši: „Zadržme každé slovo, jež by nás povznášelo v očích bližních.“ Ano, třeba vše střežití pro Ježíše s žárlivou péčí. Jest tak dobré pracovati jen pro něho! Nyní, jak jest mé srdce plné radosti, jak lehko jest mi v duši...!

Proste Ježíše, aby jeho pískové zrnko zachránilo mu v krátkém čase mnoho duší, aby mohlo lépe vzlétnouti k jeho velebné Tváři!

VII.

1892.

Hle, jenom o Ježíši sní „pískové zrnko“. O ničem jiném. Pískové zrnko jest tak malé, že kdyby chtělo otevřítí své srdce ještě někomu jinému kromě Ježíše, nemělo by tam již místa pro svého Miláčka.

Jak blaze je býti tak v úkrytu, že nikdo na nás nemyslí, býti neznám, i těm, kteří s námi žijí! Ach, matičko má, jak toužím býti neznáma ode všech tvorů! Nikdy jsem netoužila po lidské slávě; pohrdání mělo přitažlivou sílu pro mé srdce. Avšak poznavši, že by to bylo pro mne velkolepé, nadchla jsem se vášnivě pro zapomenutí.

Veškerá má čest jest sláva mého Ježíše. Odevzdávám mu svou. A když se zdá, že na mne zapomíná, dobře! Vždyť jest volný, protože nepatřím již sobě, nýbrž jemu!

VIII.

28. května 1897.

Tento den trpěla sestra Terezie Ježíšková silnou horečkou. Přišla k ní kterási sestra prosit ji o okamžitou pomoc při obtížné malbě. Na okamžik prozradila Tereziina líc vnitřní boj, jehož si všimla i Matka Anežka od Ježíše, jež byla při tom. Večer poslala jí Terezie psaníčko:

Milá Matičko!

Právě prolévalo vaše dítě sladké slzy. Slzy lítosti, ale též vděčnosti a lásky. Dnes jsem Vám ukázala svou ctnost, své poklady trpělivosti! Já, která tak ráda jiným káži! Jsem ráda, že jste viděla mou nedokonalost. Neplísnila jste mne ačkoliv jsem toho zasluhovala. Leč, vaše vlídnost říká mi pokaždé mnohem více než přísná slova; Vy jste pro mne obrazem Božího milosrdenství.

Naopak, sestra N. představuje mi obyčejně spravedlnost milého Boha. Hle, právě jsem ji potkala. Leč, místo aby šla chladně kolem mne, objala mne řkouc: „Jak jest mi vás líto, ubohá sestřičko! Nechci vás mořiti. Nechte práce, které jsem od Vás žádala. Nejednala jsem správně“.

Cítila jsem v srdci dokonalou lítost a proto jsem byla velmi překvapena, že se mi nedostalo výčitek, jak jsem zasluhovala. Víím, že v nitru musila vi-

děti mou nedokonalost; mluvila však tak, protože jest přesvědčena o mé blízké smrti. To jest ovšem vedlejší. Slyšela jsem z jejích úst vlídná a něžná slova a proto jsem si uvědomila, že jest tak dobrá a já tak zlá!

Když jsem se vrátila do celičky, tázala jsem se Ježíše, co soudí o mně. A hned jsem si připomněla, co řekl kdysi cizoložnici: „Kdo tě odsoudil?“ Se slzami v očích jsem mu odpověděla: Nikdo, Pane ... ani má matička, obraz tvé laskavosti, ani sestra N. obraz tvé spravedlnosti. Cítím, že mohu odejít v pokoji, protože ani ty mne neodsoudíš!“

Ó, má milovaná Máti, vyznávám, že jsem šťastnější nad svou nedokonalostí, než kdybych s milostí Boží dala příklad trpělivosti. Jak to na mne působí blaze, když vidím, že Ježíš jest ke mně vždy tak dobrý, tak něžný! Věru, mám příčinu zemřítí láskou a vděčností.

Pochopíte, Matičko, že dnes večer přetekla nádoba milosrdenství pro Vaše dítě! Ach, ode dneška již to uznávám, ano, veškeré mé naděje budou splněny ... ano, Pán vykoná pro mne divy, jež nekonečně převýší mé nesmírné tužby ...

DOPISY SESTŘE MARIÍ OD NEJSV. SRDCE

Drahá Marie!

21. února 1888.

Ach, kdybys věděla, jaký dárek mi dal tatíček minulý týden...! Jsem přesvědčena, že bys toho neuhádla, ani kdybych ti dávala stovku nebo tisícovku. Nuže, náš dobrý tatíček mi koupil jednodenního beránka, bělounkého a pěkně kudrna-tého. Když mi jej dával, pravil, že mi chtěl udělati ještě radost před mým vstupem na Karmel tímto beránkem. Všichni byli šťastni. Celina byla u vytržení. Nejvíce mne při tom dojala tatíčková dobrota. A potom, beránek jest tak symbolický a připomíná mi Pavlínu.

Až dosud jde vše hladce, vše jest velkolepé, leč třeba též očekávati konce. Stavěli jsme si vzdušné paláce. Očekávali jsme, že za 2 nebo 3 dny bude beránek poskakovati kolem nás. Leč, ach, zvířátko dokonalo odpoledne. Maličký chudáček! Sotva spatřilo svět, hned trpělo a pak ho skosila smrt.

Beránek byl tak roztomilý a měl tak nevinný vzhled, že jej Celina vymalovala. Potom vykopal tatíček jámu, do níž položili beránka, jenž vypadal jakoby spal. Nechtěla jsem, aby jej kryla hlína,

proto jsme naň naházely sněhu a pak bylo vše skončeno...

Ani nevíš, drahá kmotřenko, kolik látky k úvaze mi poskytl tento tvoreček. Ano, na zemi nesmíme k ničemu přilnouti, ani k nejnevinnější věci, neboť je ztratíme když se toho nejméně nadějeme. Jen ten, jenž jest věčný, může nás uspokojiti.

II.

V duchovních cvičeních před obláčkou.

8. ledna 1889.

Má drahá sestro, vaše jehňátko — jak mne ráda nazýváte — rádo by si od Vás půjčilo trochu síly a odvahy. Nemůže nic říkati Ježíši a především, ani Ježíš jemu nic nepraví. Modlete se za mne, aby se má duchovní cvičení líbila Srdci Toho, jenž jediný čte v hlubinách duše. Pravda, život jest plný obětí, ale proč v něm hledati štěstí? Zdaž není prostě „nocí kterou musíme strávit v špatném hostinci“ jak praví naše Matka svatá Terezie?

Přiznávám se Vám, že mé srdce dychtivě žízní po štěstí. Leč vidím též dobře, že žádný tvor není

s to ukojiti tuto žízeň. Naopak, čím více bych pila z tohoto okouzlujícího pramene, tím palčivěji by hořela má žízeň. Znam pramen, jenž množí žízeň těm, kdož z něho pijí ale žízeň sladkou, žízeň, kterou možno vždy napojiti, a tímto pramenem jest utrpení, jež zná jen Ježíš...

III.

14. srpna 1889.

Přejete si několik slovíček od svého jehňátka. Co chcete, abych Vám řekla? Připomeňte si časy, když jste mne držela na klíně a mluvila mi o nebi... Ještě slyším, jak mi pravíte: „Podívej se na lidi, kteří chtějí zbohatnouti. Hleď, jak se namáhají, aby vyzískali peněz. A my, Terezko, můžeme v každém okamžiku a bez námahy získati si pokladů pro nebe. Můžeme shromažďovati démanty skoro hraběma. Stačí k tomu, abychom vše vykonávali z lásky k dobrému Bohu“. A srdce mé se nad tím naplňovalo radostí a touhou nashromáždit tak velké poklady.

Mnoho času uplynulo od těchto šťastných chvíl prožitých v našem milém hnízdečku. Přišel k nám Ježíš na návštěvu a uznal nás za hodné kráčetí výhní utrpení.

Dobrý Bůh řekl, že v poslední den „setře veškeré slzy s našich očí“ a zajisté tím větší bude útěcha, čím více bude slz ke stírání.

Modlete se zítra hodně za svou dcerušku, kterou jste vychovávala a jež by snad bez Vás nebyla na Karmelu.

IV.

V duchovních cvičeních před svatými Sliby.

4. září 1890.

Vaše dceruška neslyší mnoho nebeských harmonií. Její svatební cesta jest nevábná. Její snoubenec ji sice vede velkolepými a úrodnými kraji, ale noc jí zabraňuje něčemu se podívatí a chladně užívatí všech těch podivných věcí.

Snad byste se domnívala, že se pro to trápím. Ach, ne! Naopak, Vaše dceruška jest šťastna, že může následovati svého snoubence jen pro něho a ne pro jeho dary. Jen On! Vždyť jest tak krásný, tak uchvacující i když mlčí, i když se skrývá.

Mějte pochopení pro svou dcerušku; jest již unavena pozemskými útěchami, chce jen svého Miláčka. Myslím, že působení Ježíšovo v těchto

duchovních cvičeních má za úkol oprostíti mne všeho, co není On. Jedinou mou útěchou jest síla a klid. Mimo to doufám, že jsem taková, jakou mne chce Ježíš míti. Toť veškeré mé štěstí! Kdybyste věděla, jak velkou mám radost, že nemám radosti, abych tím mohla oblažiti Ježíše. Jest to velmi jemná radost, i když se nedá pocíťovati.

V.

7. září 1890.

Zítra budu snoubenkou Ježíše, Toho, jehož „tvář jest zahalena a jehož nikdo nepoznall“ (Is., L III. 3.) Jaké spojení a jaká budoucnost! Co vykonati v dík za to, že mne činí méně nehodnou takové přízně?...

Jak prahnu po nebi, po tomto blaženém přibytku, kde budeme milovati Ježíše bez výhrady. Abychom tam však došli, třeba lkáti a trpěti. Nuže, chci trpěti vše, co se zalíbí mému Miláčku, chci jej nechat dělati s jeho míčem vše, co se mu zlíbí.

Milá kmotřenko, pravíte, že můj Ježíšek jest velmi vykrášlen a ozdoben pro mou svatbu. Tážete se jen, proč jsem mu nedala nových růžových svíček? Proto, že ty staré svíce mnoho říkají mé

duší. Byly zažehnuty v den mé obláčky; tehdy byly svěží a růžové. Byl tu tatíček, který mi je dal a vše bylo tak radostné. Leč nyní vybledla růžová barva... Je zde na zemi ještě vůbec růžové barvy pro Vaši Terezku? Ach, nikoliv! Pro ní jsou již jen nebeské radosti, radosti, v nichž vše stvořené, jež jest ničím, ustoupí nestvořenému, jež jest skutečností (vším).

VI.

17. září 1896.

Milá sestřičko, odpovídám Vám bez dlouhého přemýšlení... Jak se jen můžete ptáti, zda-li jste s to tak milovati Boha jako já?... Ničím nejsou má mučednická přání. Nezávisí na nich neobmezená důvěra, kterou cítím v srdci. Správně řečeno, možno je nazvati „duchovním bohatstvím, jež činí člověka nespravedlivým (Lc XVI. 11) když se jím se zálibou věnuje, a když myslí, že jsou něčím velikým... Tato přání jsou pouhou útěchou, kterou Pán často poskytuje slabým duším, jako jsem já. Mnoho jest takových duší.

Leč jest zvláštní milostí, nedává-li útěchy. Připomeňte si slova jistého svatého řeholníka: Mučedníci trpěli s radostí a král mučedníků trpěl

v smutku!" Ano, Ježíš řekl: „Otče, odejmi ode mne tento kalich!" Jak si můžete mysliti, že má přání jsou známkami mé lásky! Ach, dobře cítím, že to není ještě vše, co se líbí Bohu v mé ubohé dušičce. Líbí se mu, když miluji svou maličkost a ubohost, líbí se mu slepá důvěra, kterou mám v jeho milosrdenství... Hle, toť můj jediný poklad, drahá kmotříčko, proč i Vy byste ho neměla?

Zdaž nejste ochotna trpěti vše, čeho si bude přát Pán Bůh? Zajisté že ano! Vím to. Nuže, přejete-li si cítiti radost, mítí náklonnost k utrpení, hledáte své útěchy, protože milujeme-li něco, mizí u toho vše nepříjemné. Ujišťuji Vás, že kdybychom byly spolu umučeny, vy byste si získala veliké zásluhy, avšak já žádné, kdyby se ovšem nezalíbilo Ježíši změnití můj stav.

Má drahá sestro, prosím Vás, rozumějte mi, pochopte, že k tomu, abychom milovali Ježíše a stali se oběťmi jeho lásky, čím slabšími jsme a ubožejšími, tím schopnějšími jsme působení této ztravující a přetvořující Lásky... Postačí jen touha obětovati se; třeba však souhlasiti s tím, abychom zůstali vždy ubohými a slabými. To jest právě nesnadné, neboť kde naléztí opravdu chudého duchem? Třeba jej hodně daleko hledati. (Násl.

Kr. II. XIV. 4.) praví spisovatel Následování Krista . . . Nepraví, že jest třeba hledati jej mezi velkými dušemi, nýbrž hodně daleko, to jest, v nízkosti, v nicotě . . . ! Ach, budme vždy vzdálení všeho, co se třpytí, milujeme svou maličkost, zamilujeme si nic necítiti. Pak budememe chudi duchem a Ježíš nás vyhledá, nechť jsme sebe dále a přetvoří nás v plameny lásky. Jak ráda bych učinila Vám přístupným co cítím ! Důvěra a sice pouhá důvěra má nás vésti k Lásce. Zdaž nevede strach k přísné spravedlnosti tak jak se představuje hříšníkům ? Ale to není ona spravedlnost, kterou bude míti Ježíš k těm, kteří jej milují.

Bůh nedal by Vám této touhy, aby Vás ovládla jeho milosrdná Láska, kdyby Vám nevyhradil této milosti. Či spíše, již Vám ji udělil, protože jste se mu zcela oddala, poněvadž toužíte, abyste byla jím sžehnuta a protože Bůh nikdy nedává touhy, již by nemohl vyplniti.

Vidouce cestu, běžme spolu ! Cítím, že nám chce Ježíš dáti týchž milostí, chce nám zdarma dáti nebe své . . .

Chtěla byste slyšeti, drahá kmotřičko, tajemství, která sděluje Ježíš Vaší dcerušce. Leč, lidské slovo jest neschopno vyjádřiti, co lidské srdce může

stěží tušiti. Ostatně, Ježíš i Vám sděluje svá tajemství neb vy jste mne učila přijímati jeho naučení. Vy jste za mne slíbila na křtu svatém, že chci než jemu sloužiti. Byla jste mým Andělem, jenž mne vedl a provázel na cestě vyhnanství, Vy jste mne obětovala Pánu. Proto Vás též miluji jak jen dítě dovede milovati svou matku. Teprve v nebi poznáte veškerou vděčnost, jíž překypuje mé srdce.

Vaše dceruška,

Terezie Ježíšková.

DOPISY SESTŘE FRANTIŠCE-TEREZII

Téměř všechny dopisy, jež sv. sestra Terezie psala své sestře Leonii, se ztratily. Jen tyto byly nalezeny.

13. srpna 1893.

Drahá sestřičko Terezie!

Splněna jsou tvá přání. Jako holubice opustivší archu nemohla jsi nalézt na zemi místa, kde bys spočinula. Dlouho jsi létala hledajíc vstupu do požehnaného příbytku, kde tvé srdce navždy vyvolilo své přebývání. Ježíš dal na sebe čekat, ale konečně ho dojalo úpění jeho holubičky, vztáhl svou božskou ruku, uchopil ji a umístil ve svém Srdci, ve stánku své Lásky. Ach, má radost jest zajisté jen duchovní, protože tě nemám zde na zemi více spatřiti, nemám více slyšeti tvého hlasu, přelévajíc v tvé srdce srdce své.

Avšak vím, že země jest místo putování; jsme poutníky jdoucími do otčiny. Co na tom, že nejdeme touže cestou, když naším jediným cílem jest Nebe, kde budeme spojeni, abychom se více neopustily. Zde budeme na věky požívatí rodinných slastí... Kolik si toho budeme mítí říci po vyhnanství tohoto života! Zde jest slovo slabé nevystihující, tam nahoře postačí pouhý pohled,

abychom si porozuměli, a věřím, že naše radost bude ještě větší, než kdybychom nikdy nebyly odloučeny.

V tomto očekávání jest třeba žítí v obětech. Byl by bez nich záslužný řeholní život? Zajisté nikoliv! Bylo nám řečeno v kterémisi pokynu: Duby v lese proto tak vysoko vyrůstají, že jsouce tísněny se všech stran, nemaří svých šťav, aby vyháněly větve v pravo a v levo, nýbrž pnou se přímo k nebi. Tak i v řeholním životě jest duše omezována se všech stran řeholí a pěstěním společného života, a vše musí se jí státi prostředkem, aby se povznesla vysoko k nebi."

Přemilá sestro, modlí se za svou Terezku, aby měla velký užitek z pozemského vyhnanství a z hojných prostředků, jichž má k zasloužení si nebe...

II.

Drahá sestřičko!

Leden 1895.

Jak byl plodný pro nebe uplynulý rok! Náš drahý tatíček spatřil „to“ nač nemůže patřiti lidské oko. Uslyšel andělské melodie... jeho srdce dosáhlo, jeho duše požívá odměn, které připravil Bůh těm, kteří jej milují!.. I na nás přijde řada.

Ach, jak sladká jest myšlenka, že se plavíme k věčným břehům!

Zda necítíš jako já, že odchod našeho milovaného tatíčka přiblížil nás k nebi? Již více než polovina naší rodiny požívá trvalého patření na Boha a 5 vyhnanců nebude dlouho čekat na okamžik, až vzlétnou k Otci. Tato myšlenka na krátkost života dodává mi zmužilosti, pomáhá mi snášeti námahy cesty. „Vždyť, co znamená, trochu těch trampot na zemi, vždyť putujeme a nemáme zde trvalého bydliště!“ (Heb. XIII. 14.)

Vzpomínej na svou Terezii v tomto měsíci zasvěceném malému Ježíšku, pros Ho, aby zůstala vždy malá, maličká... Přednesu mu za tebe tutéž modlitbu, neboť znám tvou touhu a vím, že máš zvláště ráda pokoru.

Která Terezie bude horlivější? Nejpokornější a nejúžeji spojená s Ježíšem, nejvěrnější v tom, aby vše, co koná konala z lásky; ta bude nejhorlivější. Neopomíňme žádné oběti, vždyť jest vše tak veliké v řeholním životě! *Zdvihnutí špendlíku vykonané z lásky může obrátiti duši.*

Jen Ježíš může dát takovou cenu našim úkonům. Nuže, milujme Ho ze všech sil!

III.

Milá Leonko!

12. července 1896.

Byla bych odpověděla již minulou neděli na Tvůj dopis, kdyby mne býval byl dodán. Leč vš, že jsem ze všech nejmenší a proto já dostanu dopisy, až po ostatních sestrách, a ani to ne vždy... Četla jsem až v pátek tvůj list, nuže, odpusť mi mě zpoždění.

Ano, máš pravdu! Ježíš se spokojí jediným pohledem, jediným povzdechem lásky. Co se mne týče, pokládám uplatňování dokonalosti za velmi lehké, neboť jsem pochopila, že třeba jen dotknouti se Ježíšova Srdce. Pohled na dítě, jež rozhněvalo matičku, buď že se zlobilo, nebo že bylo neposlušné. Když si nazlobeně stoupne do kouta a křičí protože se bojí trestu, jistě mu matička neodpustí provinění. Když však přijde a rozpráhne své ručky se slovy: „Obejmí mne, podruhé toho neudělám! „zdaž nepřivine matička něžně své dítě na srdce zapomenuvši všeho?

V době strachu, před příchodem Spasitelovým, pravil Isaiáš mluvě jménem nebeského Krále: „Může se zapomenouti matka nad svým nemluvnátkem?... A i kdyby se matka zapomněla nad

svým dítkem, já na vás nikdy nezapomenu (Is. XLIX 15). Jak úchvatné přislíbení! Jak bychom neměli mítí užitku z jeho láskyplných předností, jimiž nás obdařuje božský Ženich, my, kteří žijeme pod zákonem Lásky. Jak se báti Toho, jenž se dá připoutati jediným vlasem poletujícím kol našeho hrdla. (Cant IV. 9).

Musíme tudíž dovésti k sobě připoutati Boha, jenž se stává Žebrákem naší lásky.

Pravě, že pouhý vlas může způsobiti onen div, ukazuje nám, že nejmenší skutky, vykonané z Lásky, okouzlují jeho Srdce. Ach, jak bychom byly hodny politování, kdyby bylo třeba vykonávatí veliké činy. Leč, jak jsme šťastny, neb Ježíš nechá se připoutati nejnepatrnějšími věcmi! Nescházejí ti drobné oběti, milá Leonko. Což neskládá se z nich celý tvůj život? Mám radost, když tě zřím před tak velkým pokladem, hlavně když myslím na to, že dovedeš ho užívatí, nejen pro sebe, nýbrž též pro ubohé hříšníky. Jak jest slastičné pomáhati Ježíši v zachraňování duší vykoupených jeho Krví, a jež čekají jen na naše prosby, aby neklesly do propasti!

Zdá se mi, že když naše oběti připoutávají Ježíše, že jej též poutají naše radosti. K tomu po-

stačí nepostavit se do středu sobeckého štěstí, nýbrž obětovati Ženichu drobné radosti, jež rozsévá po cestách života, aby oslnil naše oči a povznesl je k Sobě.

Tážeš se mne na zprávy ohledně mého zdraví. Nekašlu již. Jsi spokojena? To ovšem nikterak nebude překážeti Pánu Bohu, aby mne nevzal, kdy se mu zalíbí. Protože se všemožně vynasnažuji býti zcela malým dítětem, nepotřebuji mnoho příprav k tomu. Ježíš musí sám zaplatiti cestovní výlohy a vstupné do nebe!

S Bohem, milá sestřičko, a nezapomeň u něho na svou poslední, nejnepatrnější sestru.

IV.

Drahá Leonie!

17. července 1897.

Jsem šťastna, že jsem mohla s tebou mluvit. Před několika dny jsem myslila, že nebudu již míti na zemi této útěchy, leč, dobrému Bohu se zalíbilo prodloužiti poněkud mé vyhnanství. Nemoutím se tím, neboť bych nechtěla ani o minutu dříve vejíti do nebe dle své vlastní vůle. Jediné štěstí na zemi záleží v tom, abychom se stále snažili pokládati za slasti plný úděl, který

nám *Ježíš* podává. I tvůj úděl jest velmi krásný, milá sestřínko! Chceš-li býti svatou, budeš jí snadno. Měj jen jediný cíl: působiti radost Ježíši, a vždy se s ním úzce spojovati.

S Bohem, drahá sestro. Byla bych ráda, kdyby tě naplnila radostí myšlenka na můj vzlet do nebe, protože bych ti pak mohla více než jindy dokázati svou něžnou lásku.

V Srdci našeho nebeského Ženicha budu žíti
týmž životem a na věky zůstanu
tvou sestřičkou
Terezií Ježíškovou.

SESTŘENCE MARIÍ GUÉRINOVÉ

1888.

Dříve než jsem obdržela tvá důvěrná sdělení (o různých pochybnostech) již napřed jsem tušila tvé úzkosti. Mé srdce bylo spojeno s tvým srdcem. Protože jsi byla tak pokorná a tázala se o radu ubohé Terezky, řeknu ti, co si myslím.

Způsobila jsi mi mnoho bolesti, že jsi zanechala sv. přijímání, jelikož jsi tím způsobila bolest Ježíši. K tomu třeba, aby ďábel byl hodně prohnáný, by takto oklamal duši. Nevíš, drahoušku, že mu tak pomáháš, aby dosáhl svých záměrů? On, hanebník ví dobře, že nemůže přivést ke hříchu duši, která chce úplně náležeti Bohu. Proto se snaží, aby jí přesvědčil, že hřeší. Již to jest mnoho; leč to nestačí jeho zběsilé zlobě.... Směřuje k něčemu úplně jinému: chce zbavit Ježíše zamilovaného příbytku. Protože nemůže sám vstoupiti do této svatyně, chce, aby aspoň zůstala prázdná a bez pána. Ach, co se stane s takovým nešťastným srdcem?... Když se ďáblovi podařilo vzdáliti duši od sv. Přijímání, získal vše. A Ježíš pláče...

Vzpomeň si, Mařenko, že ten dobrý Ježíš jest

zde ve Svatostánku, výslovně pro Tebe, že hoří touhou vstoupiti do tvého srdce. Neposlouchej démona, vysměj se mu, a bez bázně přijmi Ježíše pokoje a Lásky.

Leč slyším, jak pravíš: To jest názor Terezie, protože nezná mých strastí. Och, dobře je zná, tuší vše, a ujišťuje Tě, že můžeš bez bázně přijímatí svého jediného opravdového přítele. I ona trpěla muka úzkostlivá skrupulantů, ale Ježíš jí dal milost, že směla denně přistupovati ke stolu Páně, i tehdy, když se domnívala, že spáchala velké hříchy. Nůže, ujišťuje tě, že též poznala, že to jest jediný prostředek zbavití se ďábla. Když vidí zlý duch, že jen maří čas, nechá nás na pokoji. Není možno, aby srdce, jehož jediný odpočinek jest v patření na Svatostánek — a to jest tvé srdce podle tvých slov — uráželo Pána tak, aby jej nemohlo přijímatí. Naopak, nedostatek důvěry uráží Ježíše a zraňuje jeho Srdce.

Pros ho vroucně, aby se tvá krásná léta neztratila v bezpodstatných obavách. Máme jen málo krátkých okamžiků života, jichž můžeme použítí k rozmnožení slávy Boží. Ďábel to dobře ví. Proto se snaží, abychom ony okamžiky ztrávili neužitečnou prací. Drahá sestřičko, přijímej často,

hodně často. Hle, toť tvůj jediný lék, chceš-li se uzdraviti.

II.

1894.

Podobáš se vesnické dívce, které by mocný král nabídl ruku, a která by se neodvážila přijmouti nabídky pod záminkou, že není dosti bohatá, že nezná dvorních způsobů. Zdaž však nezná její královský nápadník lépe než ona sama její chudobu a nevědomost?

Marie, proč zapomínáš, že Ježíš jest vším i když ty nejsi ničím? Stačí, abys jen ponořila své nic do jeho nekonečnosti a myslila jen na toto Vše jedině hodné lásky.

Leč pravíš mi, že bys ráda viděla ovoce svých snah. A právě to ti chce Ježíš skryti. Líbí se mu, aby jen on sám viděl drobná ovoce ctnosti, která mu podáváme a jež ho potěšují.

Mýlíš se, miláčku, domnívající se, že tvá Terezie kráčí s velikým zápalem po cestě oběti. Terezie jest slabá, tak slabá! Každý den má o tom novou a blahodárnou zkušenost. Leč Ježíš popřává jí umění chlubit se slabostmi. Toť velká milost! Prosím ho, aby i tobě ji udělil, neboť takové pře-

svědčení jest mír a odpočinek srdce. Když vidíme, že jsme tak ubozí, ani se nám nezachce mysliti na sebe a patříme jedině na svého jediného Miláčka.

Žádáš mne o nový prostředek k dosažení dokonalosti. Znáám jen jediný, to jest lásku. Milujme, protože srdce jest jen k tomu stvořeno. Častěji hledám jiných slov k vyjádření lásky. Leč, na zemi vyhnanství slovo, jež má začátek a konec jest velmi neschopno zachytiti co chvěje duší. Třeba tudíž držeti se tohoto jediného a prostého slova: *milovati*.

Leč, na koho rozlije naše ubohé srdce svou lásku? Kdo je dosti veliký, aby obdržel tento klenot? Pochopí jej lidská bytost? A hlavně, může jej oplatiti? Marie! Jest jen jediná bytost, která může pochopiti Lásku, a to jest náš Ježíš. Jen on může nám splatiti nekonečně více, než mu kdy dáme...

LIST SESTŘENCE JOHANCE GUÉRINOVÉ

(Provd. Madame La Néele.)

Srpen 1895.

Je velmi velká oběť, drahá Johanko, kterou Bůh od tebe požádal, povolav na Karmel tvou Mařenku. Leč rozpomeň se, že slíbil stonásobnou odměnu každému, kdo z jeho lásky opustí otce, neb matku, neb *sestru*! Nuže, protože jsí neváhala odloučiti se z lásky k Ježíši od sestry, dražší nade vše na světě — co si lze jen mysliti, uznává se zavázán splniti slib. Vím, že těchto slov se obyčejně užívá o osobách řeholních, leč cítím v hlubinách srdce, že byla pronešena i o šlecht-ných příbuzných, kteří obětovali Bohu své pokrevence, jež milují více než sebe.

DVĚMA MISIONÁŘŮM,
SVÝM DUCHOVNÍM BRATŘÍM
ÚRYVKY.

26. prosince 1895.

Pán nikdy od nás nežádá obětí nad naše síly. Ovšem, často nám dává božský Spasitel zakusiti veškeré hořkosti kalichu, podávaného naší duši. Když žádá obět nejdražší věci na zemi, jest nemožno, aspoň bez opravdu zvláštní milosti, abychom nezaúpěli jako on v zahradě ve chvíli smrtelného zápasu: „Otče můj, odejmi ode mne tento kalich... Leč ihned dodejme též: Ale staň se tvá vůle a ne má...!“ Jest velkou útěchou myšlenka, že Ježíš, Bůh silný, znal veškeré naše slabosti, že se chvěl při pohledu na hořký kalich, po němž však jinak žhavě dychtil.

Váš úděl jest opravdu krásný, protože Vás Pán vyvolil a protože on sám nejprve svlačil rty v číši, kterou Vám podává. Kterýsi světec pravil: „Není největší ctí, kterou může Bůh prokázati duši, dá-li jí mnoho, nýbrž žádá-li mnoho od ní.“

Ježíš s vámi jedná jako s duší vyznamenanou. Chce, abyste nyní začal svou misijní činnost a utrpením zachránil duše. Zdaž i on nevykoupil světa utrpením a smrtí? Víím, že toužíte po štěstí,

abyste směl obětovati pro něho svůj život. Leč mučednictví srdce není méně plodné než prolítí krve. Takové jest nyní vaše mučednictví. S důvodem tedy pravím, že krásný jest Váš podíl, protože jest hodný Krístova apoštola.

II.

1896.

Pracujme společně na spáse duší. Máme jen jediný den svého života, abychom je zachránili a tak podali Pánu důkazy své lásky. Po tomto dni nastane věčnost. Tehdy nahradí Vám Ježíš stonásobně veškeré i tak sladké radosti, které jste mu obětoval. Zná dosah Vaší oběti, ví, že bolest Vašich drahých rozmnožuje Vaše hoře. Avšak i on vytrpěl tato muka, aby spasil naše duše. Opustil svou Matku, viděl pod Křížem Neposkvrněnou Pannu, jejíž srdce bylo prokláno mečem bolesti. Proto doufám, že potěší též Vaši dobrou matičku; prosím ho snažně o to. Ach, kdyby dal božský Mistr spatřiti slávu, kterou Vám vyhraňuje, těm, které jste opustil „kdyby jim ukázal množství duší, jež Vás budou v nebi provázeti, již nyní by se jim dostalo náhrady za velikou obět, kterou jim způsobil Váš odchod.

III.

24. února 1896.

Prosím Vás, abyste se denně pomodlil za mne tuto krátkou modlitbičku, která zahrnuje veškerá má přání.

„Milosrdný Otče, ve jménu Tvého sladkého Ježíše, svaté Panny a všech svatých, prosím tě, rozohni mou sestru svým duchem lásky a uděl jí milost, působiti, abys byl i od jiných hodně milován!“

Vezme-li mne Pán brzo k sobě, prosím Vás snažně, pokračujte v této modlitbě, neboť budu v nebi po témž toužití jako na zemi, to jest milovati Ježíše a působiti, aby byl milován.

IV.

..... Jen jediné věci si přeji, to jest, aby Bůh byl milován. Přiznávám se, že bych raději vyvolila vyhnanství než Otčinu, kdybych nemohla v nebi již pracovati pro slávu Boží.

V.

21. června 1897.

Můžete opěvovati milosrdenství Boží. Vždyť ve Vás září veškerým leskem. Milujete sv. Augu-

stina, sv. Magdalenu, duše, jimž bylo odpuštěno mnoho hříchů, protože mnoho milovaly. I já je miluji, miluji jejich pokání a hlavně jejich milující odvahu.

Když vidím Magdalenu, jak se přibližuje k němu před četnými hosty Simonovými, jak skrápí slzami nohy svého Mistra velebného, jehož se poprvé dotýká, tu cítím, že její srdce pochopilo propasti lásky a milosrdenství Srdce Ježíšova a že není jen ochoten jí odpustiti, nýbrž ještě ji zahrnouti dobrodiním svého důvěrného božského přátelství a pozvednouti ji až k nejvyššímu stupni nazírání.

Ach, milý bratře, přiznávám, že od té doby, co i mně bylo dáno poznati lásku Ježíšova Srdce, zmizel z mého srdce veškerý strach. Vzpomínka na mé chyby mne pokořuje, vede mne k tomu, abych nespoléhala na svou sílu, která jest pouhou slabostí. Leč tato vzpomínka mi též mluví o lásce a milosrdenství. Jak by neměly být navždy ztráveny naše chyby, když je vrhneme s dětinnou důvěrou do šířící výhně lásky? Víím, že mnoho světců konalo po celý život překvapující umrtvování v pokání za své hříchy, leč co chcete? „Jest mnoho příbytků v domě nebeského Otce“ to řekl

Ježíš a proto jdu cestou, kterou mi vyznačil. Snažím se v ničem se nazabývatí sebou a bez výhrady přenechávám Ježíši vše, co ráčí působiti v mé duši.

VI.

1897.

Na zemi, kde se vše mění, jen jedno zůstává beze změny: chování nebeského Krále k jeho přátelům. Od té doby, co vztyčil Prapor svého Kříže, vše má bojovati v jeho stínu, aby zvítězilo. Théophan Vénard* pravil: „Veškerý život misionářův jest plodný v Kříži.“ A dále: „Trpěti, toť jest pravé štěstí; musíme *zemřít* abychom *žili*.

Můj bratře, počátky Vašeho apoštolátu jsou znamenány křížem! Radujte se z toho! Ježíš chce utvrditi své království v duších spíše utrpením a pronásledováním, než velkolepým kázáním.

Píšete: „Jsem ještě dítětem, které neumí mluvit.“ P. Mazel, jenž byl vysvěcen téhož dne jako Vy, nedovedl více mluvití než Vy a hle, dnes již dosáhl palmy... O, jak vysoko se vznášejí myšlenky Boží nad našimi myšlenkami!... Když jsem se dověděla o smrti tohoto mladinkého misionáře, jenž skončil dříve než dostihl svého misijního ú-

* Později umučený v Číně a r. 1910 prohlášen blahoslaveným.

zemí, cítila jsem se puzena, abych ho vzývala. Zdálo se mi, že ho vidím mezi slavným sborem mučedníků. Ovšem! V očích lidských nezasluhuje názvu mučedníka, leč u Boha tato oběť, za níž se mu nedostalo slávy, jistě není méně plodna než oběti vyznavačů víry.

I já vím, že Bůh jest nekonečně spravedlivý když žádá, aby byl každý čistý, kdo má stanouti před ním, Nejsvětějším. Tato spravedlnost, která tolik duší děsí, působí mi velikou radost a důvěru. Býti spravedlivým neznamená jen býti pouze přísný k provinilcům, to znamená též uznati dobré úmysly a odměniti ctnost. Doufám právě tak ve spravedlnost Boží jako v jeho milosrdenství. Slitovný a milostivý jest Hospodin, shovívavý a nad míru milosrdný. Neboť on ví, jaké jsme stvoření, na paměti má, že jsme prach. Jako se slitovává otec nad dětmi, tak Pán nad těmi, kteří se ho bojí... (Ž. C. II.) To vše proto, že jest spravedlivý... Když slyšíme, drahý bratře, tato krásná a potěšující slova královského věštce, jak bychom pochybovali, že by Bůh nemohl otevřítí brány svého království svým dětem, kteří ho milovali tak, že se až proň obětovali a kteří nejen že opustili rodinu a vlast, aby rozšířili poznání o něm

a lásku k němu, nýbrž kteří ještě dychtí položití za něho život? ... Zcela právem řekl Ježíš, že není nad to větší lásky. Jak by se teď mohl nechat předstihnouti ve šlechetnosti? Jak by mohl očišťovati v očišťovacích plamenech duše sžehnuté žárem božské Lásky?

Hle, tolik obrátů, jež mají vyjádřiti mou myšlenku, které vlastně nejsou s to toho dosáhnouti. Chtěla jsem jen říci, že podle mého, všichni misionáři jsou mučedníky vůlí a touhou a proto, že by ani jeden neměl přijíti do očiště. Hle, tak nazírám na Boží Spravedlnost. Moje cesta jest úplně stezkou důvěry a lásky. Nechápu duší, které se strachují tak něžného přítele. Když čtu různá pojednání, v nichž se líčí dokonalost s tisícerými překážkami, můj ubohý duch se velmi brzo znaví. Zavru učenou knihu, která mi působí, že mám zmučenou hlavu a vypráhlé srdce a беру do ruky Písmo svaté. Zde jest mi vše jasné, jediné slovo odhaluje mé duši nekonečné obzory, dokonalost se mi zdá lehká, vidím, že stačí uznati svou nicotu a vrhnouti se jako dítě do náručí Božího. Ponechávám velikým duším a vysokým duchům krásné knihy, jimž nemohu porozuměti, tím méně podle nich jednatí, a spokojuji se tím, abych byla

malou, protože „dítka a ti, kteří jsou jim podobní, budou připuštěni k nebeské hostině.“ Nebeské království jest na štěstí složeno z mnohých příbytků, neboť kdyby byly jen ony příbytky, jichž popis a cesty se mi zdají nepochopitelné, jistě bych tam nikdy nevzkročila...

VII.

13. července 1897.

Vaše duše jest příliš veliká, aby se upoutala k pozemským útěchám! Vy máte žítí hlavně v nebi, neboť jest psáno: *Kde jest váš poklad, tam bude i vaše srdce*. Zdaž není Ježíš Vaším jediným pokladem? Protože jest Ježíš v nebi, má v nebi přebývati Vaše srdce! Dobrý Spasitel již dávno zapomněl na Vaše nevěrnosti, před ním stojí jen vaše touhy po dokonalosti, aby potěšily Jeho Srdce.

Prosím Vás, nezůstávejte již u jeho nohou, poslechněte prvního nadšení, jež Vás žene do jeho náručí. To jest Vaše místo a seznávám, více než z ostatních Vašich dopisů, že nesmíte jíti do Nebe jinou cestou, než cestou Vaší sestřičky.

Všímám si hned Vašeho upozornění: Srdce Je-

žíšovo jest více zarmouceno tisíci drobnými nedokonalostmi svých přátel, než poklesky i těžkými svých nepřátel. Avšak, zdá se mi, bratře, že jen tehdy, když si Jeho drazí zvyknou na své nelaskavosti a neprosí ho za odpuštění. Tenkrát může Ježíš říci: „Rány, které vidíte uprostřed mých rukou, zasadily mi ruce těch, kteří mne milovali.“ (Zach. XIII, 6.)

Ježíš se chvěje radostí nad těmi, kteří jej milují a kteří po každém pochybení hned mu padají do náručí a prosí ho o odpuštění. Ježíš dí svým andělům slova, jež pravil otec marnotratného syna služebníkům: „Navlechte mu prsten a radujme se!“ Ach, bratře můj, jak je málo známa dobrota a láska milosrdného srdce Ježíšova. Ovšem, abychom měli přístup k těmto pokladům, musíme se pokořiti, uznati svou nicotu. Hle, toho právě mnoho duší nechce učiniti...

VIII.

1897.

K nebi mne táhne volání Páně, naděje, že jej budu konečně tak milovati, jak jsem dychtila, a myšlenka, že bych mohla rozžáti lásku v množ-

ství duší, které pak budou Bohu věčně žehnati.

Nikdy jsem nežádala Boha, abych umřela mladá. To by se mi zdálo zbabělostí. Leč On mi od mládí vnukl přesvědčení, že bude krátká má pozemská pout.

Cítím, že máme kráčet k nebi toutéž cestou: bolestí spojenou s láskou. Až se dovleku ku přístavu, naučím vás, jak se máte plaviti rozbouřeným mořem světa: s odevzdaností a láskou dítěte, jež ví, že otec je miluje a nenechal by ho samotného v nebezpečné chvíli.

Ach, jak bych vás ráda naučila chápat něžnost Ježíšova Srdce a to, co od vás očekává! Váš poslední dopis vroucně rozechvěl mé srdce. Pocho-pila jsem, až do jaké míry jest vaše duše mou sesterskou duší, protože i ona jest povolána povznášeti se k Bohu zdviží Lásky a nedrápati se namáhavě po neforemném žebří strachu. Nedivím se, že se vám zdá těžkou důvěrnost s Ježíšem. Nemůžeme jí nabýti za den. Avšak jsem si jista, že vám o mnoho více pomohu kráčet po této sladké cestě, až budu zbavena své smrtelné schránky. Pak řeknete brzo jako sv. Augustín: „Láska jest mým závažím, které mne táhne...”

IX.

26. července 1897.

Až budete čísti těchto několik slovíček, nebudu již na zemi. Neznám budoucnosti, avšak s jistotou mohu říci, že Ženich jest u dveří. Bylo by třeba zázraku, abych byla zdržena zde ve vyhnanství. A myslím, že ho Ježíš neučiní, protože nekoná nic zbytečného.

Ach, bratře můj, jak jsem šťastna, že zemru! Ano, jsem šťastna, ne, že budu osvobozena pozemských utrpení; vždyť utrpení spojené s láskou jest jediná věc, která se zdá býti hodna touhy v tomto slzavém údolí. Jsem šťastna, že zemru, protože budu moci více než zde dole býti užitečnou duším, které jsou mi drahé.

Ježíš vždy se mnou jednal jako se svým mazlíčkem... Ovšem, jeho kříž mne provázel od kołysky, leč on mne též naučil vášnivě ten kříž milovat.

X.

14. srpna 1897.

Ve chvíli, kdy se mám objeviti před Bohem, chápu lépe než jindy, že jest potřebí jen jednoho:

jen pro Něho pracovatí a nic nekonatí pro sebe,
ani pro tvory. Ježíš chce celé vaše srdce, proto
musíte hodně trpěti... leč jaká radost též zaleje
vaši duši, až se přiblížíte ke šťastné chvíli svého
vstupu do Nebe!...

Neumírám, nýbrž vcházím do života... a vše,
čeho vám nemohu říci zde, dám vám pochopiti
s výšin nebeských...

K A R M E L

Pořádá Antonín Stříž

4.

L I S T Y

S V. T E R E Z I E J E Ž Í Š K O V Y

Přeložil P. S. Braitto O. P.

Vytiskl Fr. Obzina ve Vyškově

na Moravě

Vydala nakladatelská společnost

R O Z M A C H

v Praze II., Voršílská ul. č. 3.

L. P. 1925